

De visita al museu

Era un dijous a les dues de la matinada. La Bruna no podia dormir de tos i mal d'orella. L'endemà tenia una sortida amb l'escola i no se la volia perdre. El Pol dormia com una soca a l'habitació del costat. El pare i la mare es van haver de llevar tres o quatre vegades perquè la Bruna no parava de tossir o plorava de mal d'orella. Al final, cansats de tant anar amunt i avall, se la van endur al seu llit, enmig de tots dos. Estaven ben estrets, però la Bruna ja no es va despertar més fins l'endemà.

Li va costar llevar-se, tenia son, havia dormit poc aquella nit. I el mal d'orella? Ja no en tenia i, com que volia anar d'excursió, si n'hi feia una miqueta, no ho deia.

El Pol es va llevar com cada dia. A l'hora d'esmorzar, la Bruna es va prendre una culleradeta d'un xarop vermellós amb gust de maduixa, per si se li despertava el mal d'orella.

Un entrepanet a la motxilla, una ampolla d'aigua i cap a l'escola. Aquell dia visitaven un museu.

Tots els nens i nenes que anaven d'excursió estaven al pati, junts, amb el xandall de l'escola. El Pol i la Bruna se n'hi van anar de seguida.

A les nou en punt, va sonar el timbre de l'escola. Els grans van entrar cap a classe però els petits, a poc a poc, van anar sortint per la porta del pati, en fila, amb les mestres, cap a l'autobús, per anar al museu.

Va ser un viatge curt, el museu no era gaire lluny. Era un edifici gran, tot blanc, amb una porta gran, de vidre, amb jardins al voltant. Una senyora tota mudada els va deixar un lloc pels abrics i les motxilles. Va saludar tots els nens i nenes i els va explicar com s'havien de comportar. En un museu:

- No es pot tocar res
- No es pot parlar alt ni córrer o jugar
- No es pot menjar

Començava la visita. El museu tenia unes sales molt grans, passadissos amples i claror per tot arreu. El terra era net, lluent. Hi havia quadres a les parets, escultures als passadissos... Cada obra d'art duia un cartellet amb el títol de l'obra i el seu autor.

Hi havia tantes coses per veure, tantes pintures, tantes figures que els nens estaven esverats i parlaven massa alt. De sobte, es va sentir: Ssshhhhhh! Ssshhhhh! El soroll venia d'una planta altíssima de fulles grans. Ssshhhh!- es va tornar a sentir. El Pol, tafaer, s'hi va acostar. Se'n va endur un bon ensurt. Va sortir-ne un home amb pantalons de ratlles, sabates grosses i un barret amb una flor: era en Sàlix, feia de vigilant del museu.

- Us penseu que esteu sols? No us heu adonat que al museu hi ha més gent a part de vosaltres? Si torneu a fer soroll, tocaré un botó i tots els quadres es giraran d'esquena i no en podreu veure cap.

Molt més tranquils, es van asseure davant una pintura. Tenia molts dibuixets pintats amb colors vius: ulls blaus i verds, estels vermells, llunes de color groc, ratlles negres. Semblava fàcil de fer, com si l'hagués fet un nen, però la Rosa, una mestra, va explicar moltes coses d'aquell quadre. Els va dir que era una pintura abstracta. Tots es va adonar que allò no era tan fàcil com semblava.

Uns nens estaven mirant una escultura. Semblava una persona però tenia el cap molt gros i feia molta panxa. Era de ferro. Tots la trobaven molt divertida. Els nens s'hi van anar acostant, acostant, fins que la van tocar. Va sonar una botzina tan forta que semblava que un camió s'acostés pel darrera. Es van apartar i miraven d'on venia aquella trompetada.

-Si tothom que vingúes al museu toqués les escultures, en quatre dies no en quedaria ni una! – va dir el Sàlix, que duia una trompeta a la mà. I si no, estarien ben brutes de ditades!

Els nens se'n van endur un ensurt tan gran que no van tocar cap més escultura ni amb la punta del dit xic.

Es van aturar a mirar una pintura d'una cadira amb tres pomes, una partida pel mig, una pera, un gerro i un got de vidre. Els nens es pensaven que tot era de veritat, no es creien que era una pintura. Alguns ho volien tocar perquè no s'ho creien.

Al quadre del costat, hi havia una home dalt d'un cavall. El cavall aixecava les potes del davant. Però els ulls del cavaller es movien, miraven cap a un costat i cap a l'altra. No era un quadre de veritat! Era un invent que havia fet el Sàlix per espiar els visitants. Per sort, aquesta vegada, ningú no va tocar res.

La mestra els va explicar que el quadre de la cadira era una pintura realista, per això semblava de veritat.

Anava a continuar la visita quan s'adonà que una nena dormia a terra en un racó. El Sàlix també se n'adonà. Era la Bruna! No havia dormit gaire aquella nit i ara tenia son.

La Bruna va començar a somiar que el Pol, el seu germà, va agafar una poma del quadre per menjar-se-la. El Sàlix el va descobrir i el va tancar dins del quadre. Ara es veia el Pol assegut a la cadira amb totes les fruites a la falda, i el gerro i el got a les mans.

El que va passar de veritat va ser que el Sàlix la va agafar a coll, va fer un lletet amb tots els abrics dels nens i la va deixar que descansés fins que els seus companys acabessin la visita.

La visita no durà gaire estona més. Tots estaven una mica cansats. Van anar a buscar les motxilles i van sortir als jardins del museu. La Bruna també.

Van esmorzar i pujaren a l'autocar. Quan anava per arrencar, es va sentir una botzina molt forta. El xofer es va espantar. –Què passa? Sona una botzina i jo no he fet res!

Van mirar els seients del darrera i... sorpresa! Hi havia el Sàlix. Es va acomiadar de tots els nens de l'autocar amb una postal del museu amb el seu nom.

A veure si un altre dia veniu amb els vostres pares i els ensenyeu tot el que heu vist avui. Però us heu de portar bé eh! Que jo, els nens entremaliats no els vull veure ni en pintura!